

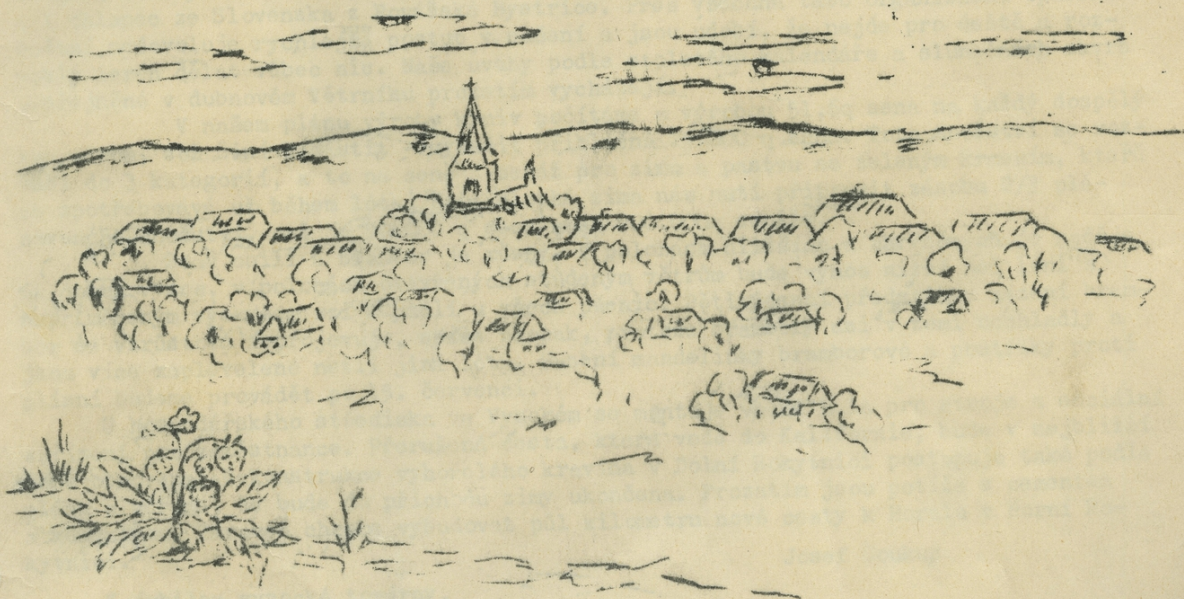

VĚTRNÍK

Vydává MěšŤNV ve Vysokém n. Jizerou s aktivem kulturních pracovníků

Větrník - ročník VII. č. 8

Vysoké nad Jizerou 30.července 1974

Rozloučení a přivítání.

Dne 31. července t.r. odchází do důchodu dosavadní předseda MěšŤNV ve Vysokém nad Jizerou s. Josef Hásek, vysocký rodák, který svou " purkmistrovskou " funkci zastával devět a půl roku. Za všechnu práci, kterou po tuto dobu pro naše město vykonal, jménem vysockých občanů děkujeme a v zaslouženém odpočinku, který jistě bude stále aktivní přejeme upřímně hodně zdraví a pohody.

Vítáme do funkce nového předsedu - rovněž vysockého rodáka s. Václava Kučeru, který nastoupil 1.července t.r. Soudruh Václav Kučera / pro vysocké zvaný "Arnoštu" podle otce/ se narodil 20.12.1928 v čp.114 ve Vysokém nad Jizerou. Nežli nastoupiltuto funkci, pracoval dlouhou řadu let ve vysocké továrně SEBA a od roku 1971 je poslancem ONV v Semilech za obvod Vysoké nad Jizerou.

Věříme, že náš nový předseda bude svědomitě plnit povinnosti z této funkce vyplývající a o naše horské městečko se bude poctivě starat. Přejeme mu hodně úspěchů, zdar, sílu a někdy i hodně trpělivosti.

Za občany města Redakce Větrníku.

Hospodaření státního statku za I. pololetí 1974.

Za I. pololetí jsme svoje povinnosti ke státu splnili na 100%. Bylo předáno 40.000 litrů mléka a chceme ke konci roku dosáhnout 3.400 litrů na každou krávu a rok. Skot se plní také na 100 %. Horší už je to, že zralé kusy nejsou odebírány podle termínu, protože jatky nepostačí porážet, a proto dochází k pomalejšímu odsunu se ztrátami u výrobce.

Letos 1. března bylo na hospodářství Vysoké ustaveno dalších 7 brigád socialistické práce se závazkem na zvýšení výroby za 240.000 Kčs a na zlepšení okolí svých pracovišť, týkajících se uklidu různého harampádí, starého železa a vysazení květinových záhonků aspoň u společenských místností jednotlivých kravínů.

Senoseč i přes brzké jaro nemohla být zahájena pro nevyvinuté porosty dřívě jak 1. června. Jaké bylo však počasí v červnu, sami víte, a proto ke konci června je sklizeno jenom 20 % ploch s pochybnou kvalitou sklizené hmoty. Letos nám k rychlejší sklizni měl pomoci nový žací mačkač píce a dvě somochodné sekačky tovární značky HEUREKA ze Švýcar. Koncem června přišli pomoci vojáci a 1. července brigáda -9 děvčat a 1 chlapec ze Slovenska z Povážské Bystrice. Přes všechna tato organizační opatření počasí nedovoluje rychlejší postup v sušení a jsou udobí, že nejde pro deště a rozmoklý terén dělat vůbec nic. Naše úvahy podle stoletého kalendáře a slunečních skvrn uveřejněné v dubnovém Větrníku prozatím vycházejí.

V našem plánu výroby krmiv počítáme s výrobou 51,6q sena na každý dospělý kus a rok, což činí zajistit - vysušit přibližně 75.000 q sena. Toto množství se rozvádí do 3 kategorií, a to na seno a senáž pro zimu a pastvu se zeleným krmením, které se spotřebovává už během léta. Naše dlouhá zima nás nutí připravit zásobu 2/3 pláňovaného množství, což je 50.000 q sena nebo 200.000q senáže.

Stav obilí a brambor je různý. V polohách nižších a chráněných je naděje na dobrý výnos, v polohách otevřených studeným větrem bude výnos nižší než loni s nepřiměřeným výskytem rzi a padlí u všech pšenic. Pětitédenní předstih v sázení brambor se vzrůstově neprojevuje, spíše naopak, protože brambory asi v zemi nachladly a jsou více zaplevelené nežli jiná léta. Hubení mandelinky bramborové a postřiky proti plísni budeme provádět po 15. červenci.

U hospodářského střediska ve Vysokém se montuje velká hala pro stroje a sociální zařízení pro zaměstnance. Přerušená cesta, která vede do Kalifornie, bude v nejbližší době obnovena. Rekonstrukce vyhořelého kravína v Dolní Rokytnici postupuje také podle plánu a věříme, že bude do příchodu zimy ukončena. Prozatím jsou potíže s cementem a kameninou. Zároveň chceme vybudovat půl kilometru nové cesty k Horalu v Horní Rokytnici.

Josef Soukup

K jubileu vysocké továrny.

Ze zápisků Ant. Junka / archiv muzea/

V. pokračování.

Po záboru pohraničí a zřízení protektorátu Čechy a Morava donuceni stížnými poměry rozhodují se zbylí společníci prodati celý podnik. Dne 15. října 1940 dochází pak k podpisu tržní smlouvy mezi nimi i Otto Baumgartner ml. z Červeného Kostelce, dle níž podnik prodán za cenu tržní 2.200.000,-K.

Jakmile se nový majitel ujal vedení závodu, přikročil ihned k rozsáhlým opravám a úpravám i stavbám / ohřívárny, garáže, dílny, a soc. zařízení, nový obytný dům, dům s vrátnicí a bytem šoféra, jídelna pro zaměstnance a t.d. / a celý objekt byl oplocen. Do vánoc r. 1940 se pracovalo pouze 32 hodin týdně, od nového roku 1941 pak 37 1/2 hod. týdně. V r. 1942 byla provedena výdlažba továrního dvora a hlavního příjezdu k tovarně, nákladem cca 45 tisíc korun. Práce zadána firmě Vrbický v Červeném Kostelci, která po brzkém skončení této práce dláždila i chodníky ve městě.

V polovině dubna 1942 se mluví opět o zastavení továrny, a že všichni dělníci budou nahnáni do říše. Na okresním úřadě práce v Jilemnici byli také skutečně každou středu konány odvozy pracovníků. Z vysocké továrny byl odveden 22. dubna šlichtař Josef Babec ml. do dolů v Mostě. Po zavedení řízeného hospodářství a vydání lístků na odběr jak potravin, tak i textilu, vzpomněli si tkalci, že v dřívějších dobách, když odvedli pokazený kus, museli si jej odkoupit. Zkusili to tedy opět a kazili kusy umylně.

Ovšem žádaného účinku nedosáhli. Požádali tedy továrníka, aby jim na vánoce dovezl nějaké látky, což se i přes zákaz volného prodeje stalo. Zboží dodával zaměstnancům ze svého skladu v Červeném Kostelci.

Pro omezenou pracovní dobu byly pochopitelně i výdělky nepatrné a proto mnozí odcházeli aby si našli výhodnější práci. Dne 16. září 1942 bylo dosavadní ohřívání obědů v kotelně zakázáno ve smyslu předpisů. Proto byl v nově postavené vrátnici umístěn veliký elektrický ohříváč. Týž den byla také uzavřena malá branka mezi domem čp.96 a velikou lípou, kudy se do továrny chodilo od prvopočátku. Nyní se vstupovalo jedině hlavním vchodem u vrátnice čp.61.

Po novém roce 1943 vyhlášena byla opět pracovní povinnost při odklízování sněhu, a tak dělníci mnoho hodin pracovali místo v tkalcovně na silnicích. 29.ledna téhož roku bylo pro nedostatek materiálu vysazeno opět dalších 11 tkalců z práce prozatím na 6 týdnů. Začala se také zpracovávat příze jak v osnově tak i v útku - papírová.

2. srpna 1943 byly poprvé zavedeny v továrně píchací hodiny pro kontrolu příchodu i odchodu z práce.

pokračování přístě.

Výstava obrazů a grafiky Jaroslava Skrbka.

7. července byla ve vysokém muzeu otevřena výstava obrazů a grafiky akadem.malíře Jaroslava Skrbka u příležitosti 20 let od malířovy smrti.

Úvodní projev měl Ing Arch. Antonín Vodseďálek, který po zásluze zhodnotil celkové Skrbkovo dílo a to nejen jako malíře a grafika, ale též i jako literáta. Plodnost a píle tohoto našeho krajana byla příkladná a houževnatost chudého studenta odpovídající horské povaze. Vyšel z chudých poměrů a proto si vážil všeho co v životě svým přičiněním získal. Na svůj horský původ byl hrdý, vždy se ke svému rodnému kraji hlásil a do něj se rád vracel. Rodné Krkonoše byly pro umělce věčnou inspirací. Zamíloval si též i naše hlavní město, kde působil a Praha se svými historickými parádkami se stala jeho druhou láskou. Oslavil ji souborem leptů, které nejen u nás, ale i v zahraničí jsou velice ceněny. Za svůj život uspořádal celkem patnáct výstav.

Obrazy, které jsou vystaveny v galerii muzea, jsou muzejním majetkem. Výstava potrvá do konce srpna.

Redakce.

50 let loutkové scény ve Vysokém nad Jizerou.

V sobotu 20. července t.r. byla ve Vlastivědném muzeu otevřena výstava vysokých loutek, kterou instalovali pracovníci Okresního kulturního střediska Vladimír Novotný a Petr Pešek. Na této výstavě bylo předáno loutkářskému odboru čestné uznání za zásluhy dlouholeté práce v oboru amaterského loutkového divadla. Uznání bylo uděleno Svazem českých divadelních ochotníků - ústředním výborem v Praze.

Po zahájení výstavy byl vykonán pietní akt na hřbitově, kde byl položen věnec. V 16 hodin loutkový soubor zahrál pro děti Kopeckého hru "Posvícení v Hudlicích".

Ve Vysokém nad Jizerou byla zřízena loutková scéna v roce 1924, tedy právě před 50 ti léty.

Jistě dalo vysokým mnoho starostí nežli se zrodila a sehnat vhodné výrobce nebylo rovněž maličkostí. Vysoké loutky vyráběl pan Dolenský ze Semil, povoláním kominík, takže jsou prací ryze amaterskou. Nebyly zakoupeny všechny najednou, nýbrž postupně a dnešní soubor vyrobený panem Dolenským činí asi 60 kusů. Jsou 75 cm vysoké, jen Kašpárek je 50 cm. Hlavičky, trupy i ruce jsou kaširované, takže pro vodiče nejsou těžké. Nohy jsou soustruhované ze dřeva. Později vyhotovené loutky jako doplněk, dělali loutkáři sami. K nim dřevěné hlavičky soustruhoval a vyřezával Josef Fučík, starší. Na výstavě z této práce jsou trpaslíci. Obličejmaloval Jaroslav Janda. Původní obleky šily členky Krakonoše, ponejvíce Marie Hanušová a Božena Šádková. Oponu s Havlatou a medvědem, který fajnově, ba téměř opovrzhlivě čuchá ke chlebu podávaným mu Havlasem Pavlatou, maloval Jan Janda. Kulisy maloval pan Lev, malíř pokojů z Jilemnice, takže celá naše loutková scéna je vyhotovena amatérsky. Tyto kulisy mají vzornou perspektivu, která je odborníky velice obdivována. Kolik stálo všechno zařízení se nedá z dokladů zjistit, jsou uváděny vždy jen zálohy a konečná suma schází.

Protože naše loutkové divadlo je udržováno v původním stavu, není modernizováno,

hry jsou uváděny ve stylu Kopeckého a Majznera a stává se unikátem. Pražské děti, které jsou zvyklé na moderní loutkovou scénografii a jiné pojetí loutek, bývají okouzleny a nadšeny, protože na ně dýchá něco zcela odlišného a jakási oživená minulost. Loutkáři - profesionálové obdivují početný soubor našich loutek vyrobený jediným výrobcem. To se v našem loutkářství neobjevuje.

Dříve se hrávalo loutkové divadlo ve Vysokém dosti často, protože loutkáři měli při svém způsobu života více času.

Asi v letech 1927 - 28 byla utvořena také loutková kapela, ve které hrály většinou jen děti učící se na housle. Dlouho tuto kapelu vedl František Bouzek, vysocký bačkorař. Ze staré knížky výdajů je patrné, že struny na nástroje malým hudebníkům byly kupovány z finančního zdroje loutkového divadla. Tatot kapela hrávala až do II. světové války. Pro ty, kteří jsou narozeni dříve nežli naše loutkové divadlo spatřilo světlo světa, nebude asi mít takové kouzlo jako pro generaci, která už s tímto rostla. Patřím také k té generaci "rostenců" a pohled na naše loutkové "padesátníky" ve mně vyvolává něco nezapomenutelně vzrušujícího, rozčilující atmosféru, dokonce představa vyvolá i ten neopakovatelný pach divadelního ovzduší, tóniny hluku a křiku a přestávkách, smyčcovou hudbu nebo starý flašinet hrající kateřinskou píseň či Radeckého marš. Je mi trochu líto, že už to všecko odnesl čas. Nakonec dovolte, abychom při dnešním významném jubileu našich loutek vzpomenula těch, kteří jsou vždy za scénou, propůjčují postavám svůj hlas, oživují je vedením a dělají všecko to ostatní, co loutkovému divadlu patří.

Z té staré generace si vzpomínám na Františka Hanuše, Marii Hanušovou, Josefa Fučíka staršího, Josefa Šourka, Josefa Rona, Františka Hásku, Františka Bouzka, Čenka Kramáře, Karla Hnyka, Františku Hejralovou, později Andu a Vladimíra Pavlíkovi, kteří zde působili o prázdninách, Žofinku Pavlíkovou, Růženu Šourkovou, Josefa Špiku, Antonína Junka, manželé Číhalovi, Petra Nečáská, Jaroslava Jandu, Prokopa Hásku a samozřejmě u každé pokladny manželé Štočkoví a mnoho ještě dalších.

Té dnešní generaci loutkářů, jejíž duši jsou nesporně manželé Hejralovi, a která s pietou a ve vzorném pořádku naše loutky udržuje, upřímně děkujeme a do další padesátky přejem hodně úspěchů a radostné práce a našim budoucím dětským generacím mnoho divadelních představení.

Jiřina Ďoubalíková

Báseň Slávky Hubačkové k otevření výstavy loutek.

Už je to téměř padesát let,
co zhlédli poprvé ten Boží svět
vysocký Kašpárek, Honza a král,
poprvé na malé scéně tu hrál
čaroděj zlý a princezna milá,
zelený vodník a Mařenka čilá,
babička moudrá a Lucifer čert
při jehož výstupech přechází žert.
Škrhola nám všem milý je,
ten, kdo ho vidí, se raduje,
Pivon je policajt - máme ho rádi,
i když moc hubuje, jsme kamarádi.
Milujeme královnu, prince i krále ...
Můžeme jmenovat dále a dále,
kdo v tom malém království loutek žije ...
Tam když se vejde - začíná poezie.
Pohádky dětské duše čisté tu dřímají a spí,
čekají tady pokorně, až principál je probudí.

Pak s pohádkou ožije loutek svět!
Začne hra velikých s malými hned.
Tu objede člověka prostého vášeň
složit tu pro malé velikou báseň
o životě a smrti každého člověka.
Důvěra dětských očí se ničeho tu neleká,
vnímá tu citlivě Kašpárka píseň,
dívá se bez bázně na lidskou tíseň,
oči jim svítí jen pro pohádku,
na konci jako na začátku.
Pro tahle čistá světla a srdce
chodíme s láskou mezi ty malé herce,
necháme ožít maličké rampy svět
Jak dobře je člověku hned,
když může rozumět té malé lidské duši..
Jak vám to milé děti sluší,
když pusinka vám otevřená zůstane
a domů odejít se nechce - ne a ne!

Dál proto budem ten kouzelný svět milovat
a pokud žití dopřeje
s vámi se v pohádkách radovat.

Vysočtí Jandové.

Při vzpomínání na zasloužilé vysocké rodáky, patří jméno Janda mezi významná jména těch spoluobčanů, kteří po všech stránkách jsou zapsáni v naší paměti a kteří buďovali

a proslavili Vysoké ve všech směrech až už jako dobří řemeslníci, vědci, úředníci a všeobecně jako nositelé kultury a osvěty. Rodina Jandů v několika větvích tvořila dokonce poměrně blízké příbuzenstvo a pokud moje paměť sahá i nesahá, byl jsem s rodinou Jandů v úzkém kontaktu od svého narození. Byla to porodní bába paní Jandová, která fungovala při mém narození a plácala jako první přes zadeček, abych se rozkřičel, což chová do dnešního dne na svém křestním listu, kde v rubrice kněze jest pater Josef Voborník a bába Marie Jandová. Stejně tak tomu je u mých mladších sourozenců. Paní Jandová byla dobrou divadelní ochotnicí a manželkou mistra truhlářského Václava Jandy, jinak prvního výrobce lyží. Někde na vysoké komoře, pokud to již nespálili jsou dosud trešňové červené lyže s vypáleným označením "Václav Janda, Vysoké nad Jiz." Dnes už přesně nevím, zda byl Janda Jan nebo Václav. Starý pan Janda byl tedy průkopníkem a zakladatelem výroby lyží, aby v jeho šlépějích pokračoval Ant. Barton a později Karel Koldovský.

Celá rodina Jandů patřila mezi náruživé ochotníky a nositele kultury a slečna Anna Jandová vytvořila desítky rolí na prknech divadla ve druhém poschodí dnešní školy a později v divadelní budově Krakonoše. Stejně tak stavitel Josef Janda, který svým tak zvláštním projektovým stylem známým převážně od Tanvaldu k Jablonci nad Nis. postavil dnes již vyhořelou vysokou sokolovnu, budovu divadla Krakonoš a pravděpodobně i budovu chaty Českého Ski klubu, což se nám po společném usilí s přítelem Háskem nepodařilo zjistit ani nahlédnutím do podrobných záznamů a ofertního řízení uložených ve vysokém muzeu. Stavitel Janda byl velmi cílý, jezdil na motorce a stavěl převážně kolem Tanvaldu a Smržovky, kde postavil pěknou řadu rodinných domů a kostel ve Smržovce jest jeho projektem i stavbou. Stavitel Janda sloužil za první světové války v hodnosti poručíka, po válce již postonával, nebyl nikdy již úplně zdrav a zemřel poměrně ještě mlád bez dědiců. Jeho bratr Václav, zaměstnaný v automobilce v Mladé Boleslavi byl otevřená hlava na zlepšovací návrhy a jako důchodce trávil zbytek svého staromládeneckého života trochu poustevnicky ve Vysokém. Potrpěl si na dobré víno, vedl dlouhé obšírné debaty a vzpomínám do dnešního dne, když dopil jak prohodil "jedno červenéééé". I on hrával ochotnické divadlo. Nelze nezpomenout vynikajícího vysokého rodáka profesora Vysoké školy technické v Brně Ing. Jandy. To byl světovou veřejností uznávaný vědecký pracovník, který zemřel poměrně mlád a byl vysočákem od kostí. Zůstal jím i v Brně, u Jandů se jedlo dle krkonošských receptů a týdně zde bylo kyselo a sejkory, neboť jeho paní rovněž vysoká rodačka Panynka Nosálová patřila mezi výborné vysoké divadelní ochotnice a i když jsem ji neviděl v cestě Kolem světa byla prý vynikající Audou. Byla to paní Jandová, která byla první ředitelkou vlastivědného muzea, kde vykonala mravenčí práci, kam se stále vrací a pomáhá a jako znalec folkloru i povšechných dějin, je velikým přínosem pro muzeum.

Kdo by nezpomínal na obchodníka Bohumila Jandu, praporečníka Sokola a v mládí vynikajícího cvičence na nářadí, který metal veletoce nejen na sále ve škole, v tělocvičně v přízemí, ale i před chatou ski klubu v přírodě. Stále jádu člověku sliny z ust nad jeho specialitou, kterou byly uzené slanečky, které udil ve vlastní udrně dokonale, že se jen rozplývaly. Znal zvláštní druh ozdobného písma zcela odlišný od tak zvláštního druhu Tondy Junka a do dnešního dne na bývalém krámě Bohumilově je označení o stavu sněhu z roku 1921. Bohumil Janda byl dlouho v Klatovech, složil u dragounů a na oboje stále vzpomínal. Vzpomínám ještě na jeho sestru, které matka říkávala "Anica" Jandová, byla prý ředitelkou sirotčince v Turnově, ale vzpomínky na ni mám velmi mlhavé, neboť i když v létě do Vysokého jezdila, nikdy se zde asi dlouho nezdržela.

A nastupuje další větev Jandů zvaných "Kopeckých". Ti patřili cele divadlu a jejich neunavná a dosud nedoceněná houževnatost jak pro ochotnické tak i pro loutkové divadlo by zastupovala zvláštní kapitolu. Starý pan Janda, hodný, nenápadný a přepilný dřič od kulis počínaje a výpravou konče, dokonalý inspicient a lepič cedulí, byl duší vysokých divadelních pracovníků. A není možno nezpomenout jeho syna Jarky, který vytvořil desítky rolí již od svého dětství až do své předčasné smrti. Dovedl všechno, nejen hrát, ale malovat a kdyby dnes žil, patřil by mezi vynikající "lidové umělecké tvůrce". Co diplomů nejen pro jubilující ochotníky vyšlo z jeho rukou. Dva diplomy jsou v naší rodině, jeden má maminka, druhý pak moje manželka, která hrávala ve Vysokém v činohrách, ale převážně v operetách, před naším

odstěhování se do Kladna. Nelze končit jinak než vzpomínkou na jednoho z mých nejmladších přátel a kamarádů, bez kterého si stále neumím Vysoké představit a který odpočívá již na vysokém hřbitově. Byl to Honza Janda, předčasně odcházející z našich a vidím jej stále na nejvyšším místě lyžařského můstku v Šachtách v roli startéra.

O vysokých rodácích jménem Janda je možno psát jen krásně, neboť všichni vykonali pro Vysoké velmi mnoho a proto jméno Janda patří mezi zasloužilá jména těch, kteří pracovali ke zvelebení a kráse svého rodiště - města Vysoké nad Jizerou.

Jos. Doubalík

Vo strejcoj Florijánoj.

Vidění.

Tejdě to už lidi popřešlo, ale takle vokolo perni sjetový vojny se u nás na Vysoké honně pěstovalo duchaření nebo jak se říkalo medyjáncství. Snad v každý vobci měli nákyho prostřennika, kerýmu se taky říkalo médyjum. To byli teda ti, co kázali. Ve Skenaricích měli prostřennici. Tuze kalou a daleko široko voblíbenou. Jeji kázání, to byla moudrost sama. Strejco Floriján chodil taky pilně na jeji kázání, a když se mu něhdo trá šklíbil, že je v kostele a ve zpověnnici jako doma a mezi medyjánama taky, tak mu vodsek, že von je podvoji.

Takovýmu vobcování s duchama se říkalo zasedání, kázání nebo taky stánek, a tomu, co prostřennik poudal se říkalo projeu. Že měl projeu. Duchařu bejvala dycky pełná sennice. Nejdřiu si trochu popoudali, pak hovor pomalu utichal, postáhla se petrolejka, že bylo ve sennici takový tajemný sametový širo, něhdo zanotoval "O ty krásný domove," vostatni se přidali a zpívali všichni dohromady. Dyž dozpívali, zas všechno utichlo a začlo kázání. Vobeznámení a kázánima protřelí duchaři už po perních slovech poznali jesli to neni duch trá ze spícího čloujeka nebo co.

Někery prostřennici než začali poudat se všeližak kroutili, terhalo s nima anebo nim cukalo ve voblíceji, že se vodnechtělo na ně koukat. Ale skenařská prostřennice né. Tá jen jako by si pozdrímla nebo slacce pousnula a ve chvílce začala tiše hovořit.

Voni ti duchaři tenkrát byli pronásledovaní skoro jako perni křesťani. Vod pánu a vod někerejch lidi taky. Že by je zavírali nebo tak, to teda ne, ale nadávek, vyhrožování a oušklebku bylo dost, a vo nákou, křemenicej rozflákanou lucernu, dyž takle v noci šli z kázání, taky nebejvala nouze.

Těch prostřenniku byli tři sorty. Mluvící, vidící a kreslíci a písíci. Něhdo, trá zrouna jako tetka, byli vobdaření všema těmahle darama. Ale jennou se ni to mohlo nevyplatit. Jeden večír vyhnala skenařský sousedy před chalupy ukrutná zář nad Vysokým. No, toseví, hořalo tam. Tetka taky vylítla před barák a prej, ježišmarjá, u našich hoří! To měla takový vidění. Floriján stál velle ni a derk do ni, aby ji zpamatoval, ale už to bylo takle venku. Lidi si hned, toseví, začali šuškat - toť se podvejme, to vypadá jako by to bylo porychtovaný a hdesi cosi, kor dyž za chvíli zvěděli, že to je prauda. Voni čechmanta věděli, že to u tetky mohlo bejt vidění. A tak hned ráno šla do Vysokýho štafeta za štafetou na patřičný místa vod patřičnejch lidi. Kru-pička se vyjádřil vopatrně, že vohně sou různé. Něhdy náhoda, něhdy nehoda a něhdy trá vejhoda. Dá rozum, že po tomle všem se druhej den k polennimu už četnická pikelhaumna blejskala náusej dolu.

Strejco jak ji zmerčil, hned trampoval k tetce a poudá: "Četnik už je nad domem. Nechci vám líst do sjeđomi jak to bylo, ale to vám, tetka, poudám, vo nákyj vidění ani slovo. Víte sama dobře, jak po nás dou, a že nám nahoře nepřejou a kor na náky jasnovidectví nebo prorocství sou jako čerti. Vo ničem nevíte, deržte hubu a nechte to na mně." Jen to dopoudal, četnik byl ve sennici. Kvér s bajonetem vopřel vo cinkosten a pikelhaumnu a ouřenni tašku, co v ni měl lejstra a v papíře chleba s máslem, položil na stůl.

A tejdě prej, tetka, jak to bylo, ale honem, mám toho moc. Tetka dala udivenou a co prej jako má bejt. Tak von ni poudá tolle a tolle, co nim jako lidi donesli. Strejco Floriján se rozchechtal. Se závodčím se znal, byl to ještě mladej čloujek, a tak mu poudá: "No né, pane závodčí, co voni lidi hned nesesmolej dohromady. Stál sem při tom tulle velle tetky a hde byli lidi. Vona poudá prej, ježišmarjá, že u našich hoří!? A to je oupelně něco jinýho, než jak vy poudáte, že měla říci - ježišmarjá u našich hoří! Já to můžu dosvědit, stál sem u toho a lidi se vo ty dje píslenka mohli přeslechnout na tu dálku, a taky teda přeslechli."

Pan závodčí byl rád, že má vejslech s kerku, měl ještě moc běhání, a tak to sepsal

polle toho jak to strejc poudal. Ale stejně prej to musej podat dál, teda k soudu, a pak se prej uvidí. Ale nevidalo se nic. Pan okresní Vambra byl rozumnej člověk, a tak to všecko pěkně zhaslo jako ten vohň, a nebylo nic. Tak to dycky dopanne, dyž sou na svejch místech rozumný a moudrý lidi.

Dyž už bylo istý, že z toho nic nebude, strejc si voddych a poudá tetce: "A je po ftákách. Ale propodruhy vopaterně. Hdepak na pány s nákým viděním."

Prokop Hásek.

S p o r t .

Dne 15.června 1974 probíhalo v Liberci přátelské utkání v moderní gymnastice. Cvičila se povinná řada akrobací. Závodů se zúčastnila Hladíková Eva, která obsadila 1. místo. Hladíková Monika obsadila 6.místo. Celkem závodilo 25 gymnastek.

Toho dne cvičila Šárka Ševčíková svoji volnou sestavu se švihadlem v Praze. Ze 40 závodnic obsadila 9.místo.

A.H.

Sbor pro občanské záležitosti.

29.června t.r. bylo v obřadní síni MěstNV ve Vysokém nad Jizerou slavnostně přivítáno do svazku občanů města 13 nových občánek. Slavnostního aktu se zúčastnili též zástupci ČSZ a Jednoty, kteří předali maminkám kytičku a drobné dárky pro jejich děti.

N a r o z e n í n y .

Dne 17.července oslavil p.Hynek Erban 87 let,

23.července oslavila Jarmila Navrkalová t.č. v Domově důchodců v Rokytnici nad Jizerou 70 let

Přejeme hodně zdraví!

Ú m r t í .

20. června zemřel v Jihlavě p.Antonín Queisser, vysocký rodák ve věku 52 let,

6. července zemřela pí Barbora Kučerová ve věku 72 let,

10. července zemřela pí Julie Petrušková ve věku 74 let,

12. července zemřel p.Josef Mařatka, lakýrník ve věku 62 let.

Čest jejich památce !

Redakci zaslané použité i nepoužité rukopisy nejsou-li vyžádány zpět, ukládají se do archivu zpravodaje. Celoroční předplatné poštou 25,-Kčs. Odpovědná redaktorka Marie Ďoubalíková. Větrník vychází jednou měsíčně. Řídí redakční rada. Příspěvky zasílejte nejpozději do 10. každého měsíce do Vlastivědného muzea. Cena Kčs 1,-.